

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Episcopo. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τρεῖς μύρον. καὶ τὴν ὑπὸ τῷ ὄνοματι τοῦ βασιλέως
λατρεῖ ὑψηλῶς, ὅποτε ὅλα τὰ λαοῦ
ἀνθρώπων ἔφη είναι τὸ τῆς ἀρχιερέως
πλάσμα ὁ νομοθέτης, καὶ τοσαύτων ἐ-
θεώσασιν αὐτὸν προσεγγεῖν θυσίαν, ὅ-
στω ἂν ὁ λαὸς ἅπας εἰ πλημμελήσῃ
προσεγγεῖν προστέκται. εἰ δὲ
μὴ ἴσον ἢ μὴδ' ἀνθρώπων τὸ τραῦ-
μα, οὐκ ἂν ἀντίπαλον ἄρσε τὴν θε-
ραπείαν.

Τῷ αὐτῷ. 15.

Νόμος οὗτος καὶ θεσμός ἀεὶ τῆς θείας
φύσεως νεύει καὶ, πρὸς μὲν τὴν ἀξίαν
αὐτῆς πᾶς τιμᾶς ὡς τῆς γενιτῆς γέ-
νοις μὴ νέμεσθαι. οὐδὲ γὰρ οἴοντε. τῆ
δὲ τῆς συντελούτων διωάμεν τὴν ἐν-
σθένει μετρεῖσθαι. μηδαίς τοιγαροῦ
τῆς πενία παλαγόντων ἀλύεσθαι, ἀλλὰ
μᾶλλον εὐφραίνεσθαι. ὁ γὰρ μόνον ἡ
θεία φύσις ἐπιζητεῖ, τὸ το δ' ἔστιν ἀ-
ρετῆ, μάλιστα πάντων προσεγγεῖν
διωήσεται.

Θεοδοσίῳ Ἐπισκόπῳ. 16.

Τὸ μὲν τοῖς γίνοις ἀνάγκασθαι
ἐγκαλινδύμενον χρηματίζεσθαι Εὐ-
σεβίον, τὸν τῆς ἀκτιμοσύνης ὑψηλῶ-
τι, καὶ τῆς οὐρανίου δογματῶν ἐξη-
γητικῶν δεινόν, οὐ δεινὸν εἶναι δοκεῖ, οὐκ
εἶδ' ὅπως. τὸ δὲ νῦν μνησθὲν μὲν πα-
ρὰ σὲ, παρὰ δὲ πολλῶν ἀξιολόγων
ἀνδρῶν μαρτυρημένον. ἀπίστον δ' ἴσως
τοῖς μετ' ἡμᾶς ὀφθησόμενον, ἡσυχασ-
τικῶν οὐκ ἔχει. τίς γὰρ ἐβελήσῃ ῥαδίως
πίστεῦσαι, ὅτι τοῖς μὲν ἀκτιμοσύνην
ἀσκοῦντες, καὶ τῆ ἀλλῆ φιλοσοφία
ἀγαλάμποντες, ἀτε λυσιτελεῖν αὐτῶ
πρὸς χρηματισμὸν μὴ δυναμένους, ἀ-
χρηστῶν ἡσυχαστικῶν ἀπιδόσων, καὶ
ἱερωσύνης οὐκ ἀξιοῖ. τοῖς δὲ πλεονεξίαις
ἀγαθὰ δρέπεσθαι αὐτῶ τὸν πλεόντων,
εἰς ἱερωσύνην προσφέρῃ, καὶ ἀπάσης κα-
κίας εἰεὶ ἀνάπλεοι, ὅτι ἀρετῆ, τῶ δὲ
πλεονεξίαις προσεγγεῖν ἡ ἱερωσύνην οἴομε-
νος. ἐξελίξῃ μὲν οὖν, ὡς ἔφη, τὸς τού-
τοις μὴ ἀλόντας τοῖς πάρεσι,
τὴν δέσσαν θεραπείαν ὀπινοῦσθαι.

ad eius, qui illud perpetravit, dignitatē per-
pendatur. Quid autem magistrum & an-
tistitem cum subdito comparo: cum Le-
gislator Pontificis peccatum totius populi
peccato par esse dixerit, tantumque ab ip-
so sacrificium lege lata exegerit, quantum,
si plebs uniuersa deliquisset, offerri præce-
pit? Quod si æquale ac par vulnus non ef-
fet, haud parem certè medicinam minimè
constituisset.

Eidem. 16.

Lex hæc & sanctio de diuina natura ob-
tinuit, non ut ipsi pro ipsius dignitate ab
humano genere honores tribuantur (ne-
que enim id fieri potest,) verum ut pietas,
eorum, qui conferunt, potentia pondere-
tur. Quamobrem nemo ex iis qui pauper-
tate conflictantur, mæsto animo sit, verum
potius lætetur. Nam quod solum diuina
natura requirit (hoc autè potissimum vir-
tus est) prorsus offerre poterit.

Theodosio Episcopo. 17.

Quod Eusebius, voluntaria pauperta-
tis suasor, ac cælestium dogmatum inter-
pres, in terrenis rebus infixus, congeren-
dis pecuniis studeat, quamuis graue sit,
haud tamen scio quonam pacto minimè
graue esse videatur. Quod autem nunc abs-
te indicatum est, ac multorum fide digno-
rum virorum testimonio confirmatur, at-
que incredibile fortasse posteris vi-
debitur, eiusmodi est, ut nihil atrocius fin-
gi possit. Quis enim adduci facile
queat, ut credat eum illos quidem, qui
paupertatem colunt, atque omni alio
quæstum faciendum haudquaquam ip-
si vtiles sunt, velut nullius vsus homines
asperrari, sacerdotiòque indignos iudica-
re, diuites contra, quòd eorum opes deme-
tat, quamuis etiam omni scelere cooper-
tos ad sacerdotium proferre: perinde at-
que non virtuti, sed diuitiis sacerdotium
deberi existimet. Ac quidem oportebat, ut
scribis, eos, qui ab his vitiiis remoti sunt, eâ,

Hh iij

quam conuenit medicinam excogitare. Quoniam autem perpauci sunt eiusmodi homines, atque aliorum multitudine obteguntur, multorumque inimicitiam sibi conflare metuentes, lachrymas quidem profundunt, verum nullum fortis ac strenui animi facinus edunt, ob eam causam iisdem, quibus illi, vitiis laborare existimantur. Neque enim arbitreris velim, ð improborum odij delubrum, omnes in iisdem vitiis versari: verum nonnullos esse qui Apostolica vitæ typum retineat (quorum numerum ipse quoque auge) in quorum gratiam aduersus eos, qui peccant, nondum prolata est sententia.

Agatho Presbytero. 18.

Diuinissimus Patris terminus ac sermo, vir sapientissime (citra proœmium enim ad interpretationem accedam) gestit quippe animus quod animo concepi eloqui) si, vt illi aiunt, tempore posterior est, sempiternus non est: si autem sempiternus, vt ipsi dicimus, haudquaquam tempore posterior. Nihil enim diuinæ naturæ tam proprium ac peculiaræ est, nec quod expressius eam notet & insigniat, quàm æternitas. Ac quidem splendoris vocabulum æternitatē indicat. character autem substantiæ, substantiam: Verbum item impassibilitatem, quodque ab omni corporea mole secretus sit: Filius denique, proprietatem & consubstantialitatem. Ex vnoquoque enim quod commodū & vtile est, corrogantes, quod reliquum est, nec diuinæ naturæ cōuenit, valere iubemus. Etenim in rebus procreatis his duabus oculis, antè, &, post, sit fanè locus. At in veneranda, summæque regia Trinitate, primum, ac secundum, locum non habet. Diuinum quippe numen & numero & tempore sublimius est.

Athanasio Presbytero. 19.

Si Legislatorem nihil aliud præter literam dixisse Iudæus existimat, qui tecum rixatus est, his ad eum verbis vttere. Inscitiam vestram duo viri refutant, qui post

ἔπειθ' ὀλίγοι ὄντες κομίζονται πλεῖ-
θει καλύπτονται, καὶ τῶν πολλῶν ἀπέ-
χθην δεδιότες, διακρύβουσι μὲν, γενναῖοι
δ' οὐδὲν, οὐδὲ νεανίκοι ἔπι δ' ἐκκινῶται.
Ὡς τοῦτο τὰ αὐτὰ σκένοιο νοστὶν
ὑποπτεύονται, μὴ γὰρ δὴ πάντας, ὡ
μισοπονησίας τέρμος, ἡ τοῦ ποιούτος
εἰναί πιναι τοῖς τῶν ἀποστολικῶν σά-
ζοντας χερσικτήρα, ὡν εἰς καὶ αὐτὸς
τυγχάνεις, δι' οὓς οὐδέπω ἡ καὶ τῶν ἀ-
μαρτανόντων ἐξέρηκεται ψῆφος.

Αγαθῷ πρεσβυτέρῳ. ιη.

Ὁ θεότατος τοῦ πατρὸς, ὡ σφά-
λατε, ἄρος τε καὶ λόγος. ἀνευ γὰρ παρο-
μίας ἔπι πλεῖ ἐρμηνείαν χρῆσσο. ὡδὴ
γὰρ τὸ νενοημένον εἰπεῖν. εἰ μεταγε-
νέτερος, ὡς φασι, σὺ καὶ αἰδῖος. εἰ δ'
αἰδῖος, ὡς φαμὲν. οὐ μεταγενέτερος.
Ἐδὲν γὰρ ἔπας ἴδιον καὶ χερσικτικ-
τικὸν τῆς θείας φύσεως, ὡς τὸ αἰδῖον τὸ
μὲν ἐν ἀπαύγασμα, τὸ συναιδῖον ἐμ-
φαίνει. ὁ δὲ χερσικτὴρ τῆς ὑποστά-
σεως τὸ ἐνωπόσιον. ὁ δὲ λόγος, τὸ ἀ-
παθὲς τε καὶ ἀσώματον. ὁ δὲ υἱὸς πλεῖ
ιδιότητα, καὶ πλεῖ ὁμοουσιότητα. ἐξ
ἐκείνου γὰρ τὸ χερσικτικὸν ἐρανεῖ ὁμῶροι
τὸ λοιπὸν χαίρειν ἐπὶ μὲν, ὅσον τῇ θεῷ
ἔ παρῶει φύσῃ. ἔπι μὲν γὰρ τῶν γε-
νητῶν τὸ παρῶ καὶ μετα, χερσικτικὸν ἐχέ-
τω. ἔπι δὲ τῆς σεπτικῆς καὶ βασιλικῆς
τάτης τριάδος, τὸ παρῶτον καὶ δευτε-
ρον, σὺ καὶ χερσικτικὸν καὶ ἀριθμὸν γὰρ
καὶ χερσικτικὸν, τὸ θεῖον ἀνώτερον.

Αθανασίῳ πρεσβυτέρῳ. ιθ.

Εἰ μηδὲν πλεῖον τοῦ γραμματός
νομίζεις τὸ νομοθέτην εἰρηκέναι ὡ παρῶ
σε, ὡς ἔφης, διερεχθεῖς ἰσδάτος. εἰπέ
παρῶ αὐτὸν ὅτι ἐλέγχουσι ὑμῶν πλεῖ
ἀπαμ-